

Opening of the Academic Year: The cortege on its way in the Mecc. Pages 7-11 Photo: Loraine Bodewes

Minister van Onderwijs: BSA-norm naar 40 “De UM doet al wat de minister voor ogen heeft”

Minister Van Engelshoven (OCW) wil een einde maken aan het strenge bindend studieadvies voor eerstejaars studenten. Zij hoeven wat haar betreft straks nog maar 40 van de 60 studiepunten te behalen. De Maastrichtse rector Rianne Letschert tweette afgelopen maandag: “Mooi begin van het academisch jaar.” En dat is niet cynisch bedoeld. “Nee, de UM doet al wat de minister voor ogen heeft.”

Van Engelshoven hoopt dat studenten zo niet langer “onnodig struikelen” in het eerste studiejaar. In haar ogen gebruiken opleidingen het BSA vooral om trage studenten eruit te filteren en het ‘rendement’ van de opleiding te verhogen. Ook verwacht ze dat de ‘psychische druk’ op studenten afneemt met een lagere norm. Het Interstedelijk Studenten Overleg (ISO) reageert verheugd. De universiteitenvereniging VSNU spreekt van een onverstandige maatregel. De Tweede Kamer is verdeeld.

Rector Letschert was net als haar collega’s in het land overdonderd door het nieuws. Zij had liever vooraf met de minister willen overleggen. “Ik wil graag weten hoe ze bij die norm van 40 komt. Kent zij studies waaruit blijkt dat dit het beste is?”

In Maastricht varieert het minimumaantal studiepunten dat een student moet halen. De School of Business and Economics is met 47 studiepunten het strengste. Bij de UM-Colleges (UCM, UCV en Science Program) en Datascience ligt de grens op 45 punten, bij de faculteiten psychologie en neurowetenschap en Arts and Social Sciences op 42, en bij rechten op

40. De bachelorstudies aan de faculteit Health Medicine and Life Sciences hebben geen BSA. Letschert: “We zitten met onze BSA’s al op de lijn van de minister. Soms een beetje hoger, maar je moet niet te strak zijn. Een range tussen de 40 en 45 lijkt me redelijk. De UM scoort bovengemiddeld als het gaat om rendement, studenten die switchen en uitvallers. Ik lijk nu misschien een hele positieve rector, maar ik kom vooral heel gemotiveerde studenten tegen.”

Wat betreft het argument van stress: “Ik kan me voorstellen dat een norm van 60 studiepunten stressverhogend werkt, dan mag er niets gebeuren, of je zit eronder.”

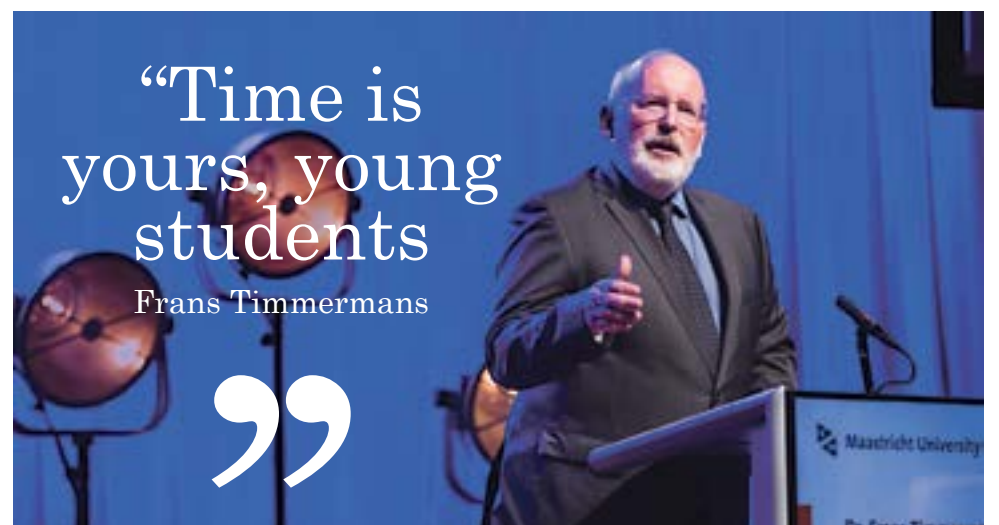
Mark Vluggen, directeur van de bachelopleidingen bij SBE, is niet blij met het plan van de minister. Hij ziet een verlaging van de norm niet zitten. “Die stellen we niet lukraak vast, we evalueren het BSA jaarlijks en kijken naar de consequenties. De norm van 47 betekent dat een student twee van de acht vakken mag missen. Wie zijn BSA niet haalt, kan naar de examencommissie waar de student meer dan eens compensatie krijgt vanwege persoonlijke omstandigheden. Ons doel is dat we de juiste student op de juiste opleiding krijgen.” Maar stel dat de minister haar zin krijgt, “dan moet die norm van 40 wel spijkerhard zijn. In de praktijk blijken de normen namelijk zachter door alle compensatieregelingen.” En de stress van studenten? “Die is reëel, maar ook deels zelf veroorzaakt: denk aan bijbaantjes om de gewenste levensstijl inclusief drie of vier keer vakanties per jaar in stand te houden.”

Riki Janssen/HOP

“Stand up and fight for things that are under threat”

Kate Robertson

“Time is yours, young students”

Frans Timmermans

Photos: Loraine Bodewes

Observant every week
in Nederlands and English

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek. Ideeën? Mail wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

SPLINTERS

Hallo buur, kopje thee?

Een project om samen thee te drinken meer vertrouwelijke beleidsnotities, nogal wat vertrouwelijk punten op de agenda's van universiteitsraad en faculteitsraden. Al dan niet op verzoek (het is de raad die uiteindelijk beslist) van het bestuur. Uiteraard zijn er onderwerpen - denk aan benoemingen van hoogleraren of decanen, aankoop van panden - die vertrouwelijk zijn. Maar waarom zou je het etiket confidencieel plakken op onderwerpen als internationalisering, koers van de universiteit, parkeerbeleid, besteding van de gelden die vrijkomen door het afschaffen van de basisbeurs? Wat ligt er zo gevoelig dat de student of medewerker - de achterban van

to meet you'-kaart met daarop een theezakje van Blanche Dael. Studenten kunnen die bij hun burens in de brievenbus gooien om ze uit te nodigen voor een kopje thee. Tienduizend ingevulde kaarten zijn gratis af te halen op verschillende plekken in de stad, waaronder bij Mosaë Forum en het Student Service Centre, vertelt Thomas Schäfer, directeur van MyMaastricht en een van de bedenkers van het initiatief. Schäfer: "Een kaart met 'hé, ik ben nieuw in de buurt, zullen we wat drinken?' is gemakkelijker dan aanbellen. Iedereen vindt het moeilijk om de eerste stap te zetten." Schäfer: "Studenten zijn zich er vaak niet bewust van dat ze overlast veroorzaken. Mensen die hun burens beter kennen, verdragen meer van elkaar. En als er dan toch overlast is, is de drempel lager om iemand aan te spreken." De introductie van het plan valt samen met het einde van de avondlijke patrouilles van Handhaving om studentenoverlast tegen te gaan. Aanleiding voor Stichting Buurtbalans om een brief te schrijven aan de gemeenteraad. Chris Leonards van Buurtbalans: "Wij moedigen elk initiatief aan dat leidt tot beter buurtcontact, maar we zijn bang dat theedrinken minder effectief is dan de patrouilles van Handhaving. Handhaving klinkt natuurlijk minder prettig dan theedrinken, maar het is hard nodig."

Da's pech, fiets weg

Er is een gigantische fietsenkelder gebouwd onder het station, maar die staat maar half vol. Fietsen worden overal in de wijk geparkeerd, ook waar het niet

mag. Daarom stuurt de gemeente deze maand fietscoaches op pad om mensen te informeren over de parkeerregels. De kelder werd al op 1 januari van dit jaar geopend, maar slechts 1500 van de drieduizend plekken worden gebruikt, vertelt Jelle Ummels van Maastricht Bereikbaar. "De ondergrondse stalling is de eerste 24 uur gratis, veel mensen weten dat niet. Fietsen staan daar veilig en de stad is zo bereikbaar." De coaches zullen iedereen aanspreken, maar de actie is vooral gericht op nieuwe studenten. Foutgeparkeerde fietsen zullen door de fietscoaches worden voorzien van een rood kaartje met een waarschuwing en meer informatie over de fietsenstalling. De fietsen die goed staan krijgen een groene informatiekaart. In september wordt een overtreding nog door de vingers gezien, maar vanaf oktober worden foutief geparkeerde fietsen door de gemeente naar het fietsdepot aan de Sint Gerardusweg afgevoerd. Daar kunnen geruimde fietsen "zonder bijbetaling" opgehaald worden.

Geen rode stoflapjes, wel chocoladekoekjes

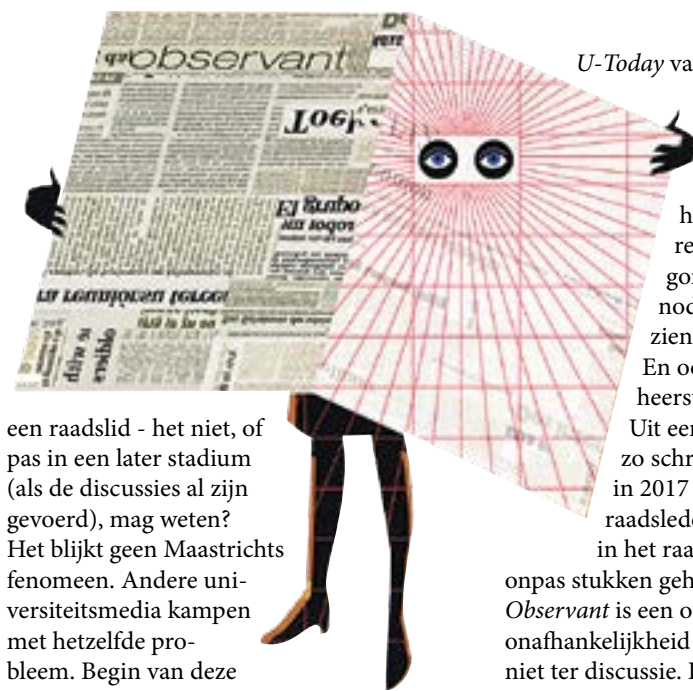
In Maastricht waren ze niet te zien, maar wellicht dat er hier of daar eenje tussendoor is geglipt. We bedoelen: 'de rode vierkantjes', stoflapjes die menig hoogleraar en student in onder andere Amsterdam en Utrecht hadden opgespeld tijdens de openingsceremonie

van het academisch jaar. Met dit initiatief van protestbeweging WOinActie vragen ze aandacht voor de werkdruk onder docenten en wetenschappers en de teruglopende overheidsfinanciering. Het stoflapje is van oorsprong een Canadees verzetssymbool en kon maandag onder meer in Amsterdam, Utrecht, Nijmegen en Groningen gratis aan de garderobe worden opgehaald. Net als flyers met informatie over de bezuinigingen. "Daar weet namelijk lang nog niet iedereen vanaf", aldus Rens Bod, WOinActie-voorman en hoogleraar aan de

Universiteit van Amsterdam tegen het Hoger Onderwijs Persbureau. Bij de ingang van het MECC, waar de Universiteit Maastricht het middagprogramma hield, lagen de protestlapjes in elk geval niet; daar werden veganistische chocoladekoekjes aangeboden in plaats van rode vierkantjes. WOinActie heeft de minister van Onderwijs eerder dit jaar een ultimatum gesteld: de bezuinigingen van 186 miljoen euro moeten van tafel en er moet structureel 1,15 miljard euro bij. Anders volgt er na Prinsjesdag een landelijke actieweek.

Gesloten-deuren-virus

Een tijdje dachten we dat het een typisch Maastrichts universitair fenomeen was: steeds meer vertrouwelijke beleidsnotities, nogal wat vertrouwelijk punten op de agenda's van universiteitsraad en faculteitsraden. Al dan niet op verzoek (het is de raad die uiteindelijk beslist) van het bestuur. Uiteraard zijn er onderwerpen - denk aan benoemingen van hoogleraren of decanen, aankoop van panden - die vertrouwelijk zijn. Maar waarom zou je het etiket confidencieel plakken op onderwerpen als internationalisering, koers van de universiteit, parkeerbeleid, besteding van de gelden die vrijkomen door het afschaffen van de basisbeurs? Wat ligt er zo gevoelig dat de student of medewerker - de achterban van

een raadslid - het niet, of pas in een later stadium (als de discussies al zijn gevoerd), mag weten? Het blijkt geen Maastrichts fenomeen. Andere universiteitsmedia kampen met hetzelfde probleem. Begin van deze zomer trok het online blad

U-Today van de Universiteit Twente in een open brief bij de minister van Onderwijs aan de bel. "Democratie sterft in duisternis," klonk het. "Voor een functionerende democratie moeten de gordijnen open. Het licht is nodig zodat mensen kunnen zien wat er gebeurt." En ook in de lokale politiek heerst het *gesloten-deuren-virus*. Uit een enquête van raadslid.nu, zo schreef NRC onlangs, bleek dat in 2017 "meer dan de helft van de raadsliden zich belemmerd voelt in het raadswork om dat te pas en te onpas stukken geheim worden verklaard". *Observant* is een onafhankelijk blad, en die onafhankelijkheid staat hier aan de UM niet ter discussie. Dat is mooi. Maar willen wij onze taak kunnen vervullen, namelijk

controle van bestuurders, dan kan dat niet zonder toegang tot beleidsstukken, rapportages en vergaderingen. Transparantie en openheid zijn noodzakelijk. *U-Today* vroeg de minister om spelregels: wanneer mogen documenten, notulen en besluiten vertrouwelijk worden gemaakt? En horen agenda's, notulen, stukken en besluiten van officiële instanties niet allemaal openbaar te zijn? De minister antwoordde per kerende post. Zij gaat geen spelregels geven, maar vindt transparantie van groot belang. Informatie moet gedeeld worden volgens het principe 'openbaar, tenzij'. Kom op UM-raadsleden, neem het voortouw, maak werk van transparantie.

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie

"UM maakt geen winst op buitenlandse studenten"

Foto: Flickr

De Universiteit Maastricht maakt geen winst op de studenten van buiten de Europese Unie, zegt de vicevoorzitter van het college van Bestuur, Nick Bos. "We verdienen er niet aan, we halen ze niet binnen om rijk van te worden, maar omdat we een breed samengestelde internationale classroom willen."

Buitenlandse studenten van buiten de Euro-

pese Unie zouden een melkkoe zijn voor universiteiten, schreef de NOS afgelopen week in navolging van *ScienceGuide* dat de universitaire jaarverslagen uit 2017 analyseerde. Zij betalen immers niet het wettelijk vastgelegde collegegeld van 2060 euro per jaar (eerstejaars betalen de helft), maar het veel hogere instellingstarief dat varieert per opleiding. *ScienceGuide* berekende dat universiteiten mede hierdoor in 2017 195 miljoen meer

overhielden dan was begroot. "Het instellingscollegegeld dient een kostendekkend tarief te zijn, waarbij we kijken naar de werkelijke inkomsten en kosten, afgezet tegen de situatie bij Nederlandse en EER-studenten (Europese Economische Ruimte): hoe hoog is het wettelijke collegegeld, hoeveel krijgen we van de overheid per Nederlandse/EER-student en welke extra kosten moeten we voor mensen van buiten de EU maken.

Denk aan wervingskosten, extra begeleiding, maar ook de ophaalservice van Schiphol. Een studie geneeskunde kost in het geval van een Nederlandse student 25 duizend euro per jaar. Kom je van buiten Europa dan betaalt de student zelf 32 duizend. Dat is een hoog bedrag, maar we doen daar een hoop extra's voor."

Riki Janssen

Slob belooft onderzoek naar buitenpromovendi

Minister Arie Slob belooft dat er cijfers gaan komen van de aantallen buitenpromovendi per universiteit. Dat antwoordde hij dinsdagmiddag - hij verving collega Van Engelshoven tijdens het vragenuurtje - in de Tweede Kamer op vragen van SP'er Frank Futselaar.

Futselaar wil een onderzoek naar buitenpromovendi als verdienmodel, dit naar aanleiding van een uitzending van het journalistieke onderzoeksprogramma *Argos* afgelopen weekend over de Universiteit Tilburg

als 'promotiefabriek'. Een van de hoogleraren daar begeleidde in zes jaar tijd maar liefst 77 buitenpromovendi. Buitenpromovendi doen promotieonderzoek zonder daarvoor bij een universiteit aangesteld te zijn. De universiteit krijgt van het ministerie een premie van 70 tot 90 duizend per succesvol afgeronde promotie, schrijft *Argos* op zijn website. "En er staan nauwelijks kosten tegenover. Die financiële prikkel heeft aan de Universiteit Tilburg de afgelopen jaren tot een bloeiende promotiepraktijk geleid." Eind juli werd de Universiteit Tilburg ver-

oordeeld tot het betalen van 75 duizend euro aan informaticus prof. Jaap van den Herik (hij was tot 2008 hoogleraar aan de Universiteit Maastricht) voor het begeleiden van drie promovendi na zijn emeritaat. Van den Herik had met toenmalig decaan Arie de Ruijter afgesproken dat hij na zijn emeritaat nog promoties zou begeleiden voor een bedrag van 25 duizend euro per succesvolle afronding. De universiteit wilde op een bepaald moment echter af van deze afspraak. De rechter verplichtte de instelling om zich aan de afspraak te houden.

Naast het verzamelen van cijfers van buitenpromovendi zal minister Slob de Universiteit Tilburg om opheldering vragen en met de VSNU en buitenpromovendi in gesprek gaan. Hoeveel buitenpromovendi er op dit moment aan de UM rondlopen, is onduidelijk. Op centraal niveau worden die cijfers niet bijgehouden.

Wendy Degens/HOP

Kantoortuin

Het begon met een ruimteprobleem op de Berg. Er waren meer planten dan bodem en te veel muurtjes. Er kwam een tuinarchitect die bedacht dat planten het veel beter deden als ze gezellig bij elkaar waren, als ze konden kruisbestuiven en licht, lucht en liefde deelden. De muurtjes konden worden neergehaald en zo was er dan toch plek voor alle planten. Toen kregen de planten inspraak. Wilden ze eigenlijk wel zonder de beschutting van muurtjes hun dagen slijten? Had niet iedere plant zijn eigen groeirichting, zijn eigen dieetwensen en allergieën? Konden een klimplant en een hangplant bij elkaar gezet worden? De klimmer wilde hogerop, de hanger zocht een rustige hangplek. Er waren tropische planten

en overwinteraars. Konden die elkaar vinden in temperatuurcompromissen? En wat deed je met oudere planten, met al die jonge blaadjes

om zich heen? Maar de tuinarchitect en plantenfluisteraars waren voldoende overtuigend en de tuinbouw kon starten. Voor de zomer werden de muren neergehaald en werden veel planten al even tijdelijk verpot als opstapje naar de grote tuin. Sommige planten kregen slappe bladeren van zoveel verandering. Andere werden juist nieuwsgieriger naar het nieuwe paradijsje. Op het heetst van de zomer konden de planten hun nieuwe tuin betrekken. Rijp en groen door elkaar heen, onder een blazende airconditioning. Het was een mooi moment voor het verkassen: het was geen lente en geen herfst, dus nog rustig voor de gemiddelde plant. Ronduit een vrolijk groene border waarin Pokon en plantenleed gedeeld werden. In augustus begonnen sommige planten in de tuin wat onrustig te worden: er werd een

en ander van hen verwacht. Nabij wonende planten begonnen zich af te sluiten van de lawaaijige burens en doken in hun bladeren om zo min mogelijk te horen en te zien van de onrustzaaiers. Of ze kropen in de broeikasjes voor wie even wat extra energie kon gebruiken. Begin september zijn er nog geen plantenziekten geconstateerd, maar dat is een kwestie van tijd. Als de tropische soorten het te koud en de Hollandse het te warm gaan krijgen. Als de bladeren gaan vallen en de kale stammen zich gaan storen aan de winterharde burens. We gaan het beleven in onze kantoortuin.

Ellen Krijnen, senior advisor Marketing and Recruitment

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Down with the regulations on health claims!

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Nutrition scientist **Alie de Boer (29)** would like to clear away all European legislation on food claims – things like Becel butter that helps lower your cholesterol level - and find out how it can be improved. At the moment it is a thorn in the side of consumers, businesses and scientists.

Food claims always centre around individual substances that have an effect on health - in the case of Becel, it is phytosterols that reduce cholesterol. What good is that to us, consumer organisations wonder? We are talking about the limited effect of a single substance. After all, the rest of the food intake is not taken into consideration. In the case of butter, it makes quite a difference what else you put on your sandwich, what kind of bread you choose and what you drink. "Consumers are very clear about it", says De Boer, who has a PhD in Nutrition and Food Law. "They regard the food claims as misleading."

Businesses are also not amused about how things are done. How does it work at the

"I remember an application that declared that the effects of the plant extract Korean ginseng was proven on the basis of Bible texts"

European Food Safety Authority (EFSA). The latter deliberates and ponders, and then sends a scientific recommendation to the European Commission, which takes the final decision. It appears to be rather difficult for businesses to clearly demonstrate health benefits, says De Boer, because the research takes place on healthy test subjects. Moreover, it costs a lot of time and money. The large majority of businesses (95 per cent) that take a shot at it, are small and medium-sized businesses, which don't have a lot of money. The research takes on average seven to ten years and chances of the Commission rejecting the claim are great.

"This is what happened to Yakult," says De Boer, who works for the Food Claims Centre

in Venlo. "You will no longer see the term 'probiotics' as an indication of bacteria that reaches the intestine, on food products, because it is too broad."

Yakult is not the only business to have a claim rejected. Over the past ten years, 44 thousand claims were submitted to the European Commission. A mere 300 received the go-ahead. "Some proposals were quite idiotic. I remember an application that declared that the effects of the plant extract Korean ginseng was proven on the basis of Bible texts."

"Scientists are grateful that the nonsensical claims are rejected, even though at the same time they have a lot of criticism for the system. The members of the group of scientists from ESFA, which assesses the applications from businesses, often disagree with each other. For example concerning the effects of antioxidants. They used to be seen as the Holy Grail, but that's no longer the case. Because of this disagreement, most of the claims in this field are rejected, resulting in the development coming to a halt."

Also, what is health, scientists ask? "Cocoa flavonols widen blood vessels, but is that actually healthy? And if so, for whom? Maybe for patients with cardiovascular diseases, but probably not for everyone."

As already said, De Boer would like to do away with the whole system, but not before she has carried out research into a better system. How would she go about doing that? "I would set up a study, in which the food authorities in every EU country would distribute a questionnaire among consumers, businesses, scientists and policy makers. The most important question would be: How can the system be improved? We would then analyse the data in Venlo."

Then you would have to hope that something would be done with the results.

Maurice Timmermans

In this series scientists talk about the research they would really like to carry out

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Wishful Thinking

Alie de Boer Photo: Joey Roberts

Autonomous robots

During my holiday, I observed an autonomous vehicle in action. H and I rented part of a lovely house in the Thuringian Forest with a garden. We often sat outside to enjoy the view. The garden was four metres by 12, edged with flower beds, sometimes curved. All edges were marked by small paving stones. Halfway along one side, a squat orange and black lawnmower sat in its docking station. Nearly every day, it would start to mow the lawn. When it encountered an edge, it would careen off in a different direction, quickly hitting another edge, and heading off somewhere else. We tend to think machines are more methodical than we are, but most humans would probably have walked up and down in straight lines whereas this machine was more like a drunken sailor, and about as capable. H simulated the human approach in 15 minutes, whereas this machine needed an hour. It could not cut the grass evenly, nor could it trim edges. Sometimes it banged up against the paving stones, beeped plaintively, making several attempts before it found grass again. Sometimes it stopped completely, unable to move until its owner intervened. The cat, H and I stayed safely on the paving stones.

Maybe like some other household appliances, it reduced family arguments about whose turn it was to mow the lawn, or wash the dishes. But just as with dishwashers, maybe this expensive lawnmower raised standards, displaced work from mowing to caring for the machine, and shifted the burden of work from one family member to another.

This simple device had one task. The owners had to adjust the environment to the machine, by carefully placing stones to ensure the machine did not end up in the pond. They had to empty it of grass cuttings, and make sure its battery was charged. Machines are never autonomous. They always require human care and work. Imagine how much more work will need to be done to extensive road systems or quirky homes to help self-driving vehicles or care-giving robots navigate their environments so that they do no harm.

Sally Wyatt,
professor Digital Cultures at Faso

This column reflects the personal views of the author

Minister of Education: 40 is the new BSA standard

"Our university already does what the minister wants"

Minister Van Engelshoven (OCW) wants to put a stop to the strict binding study advice for first-year students. As far as she is concerned they will only need to gain 40 of the 60 credits. Maastricht rector Rianne Letschert tweeted last Monday: "Great start to the academic year." And that was not meant to be cynical. "No, the UM already does what the minister wants."

Van Engelshoven hopes that in doing so students will no longer "fail unnecessarily" in first year. In her opinion institutes use the BSA mainly to filter out slow students and increase the institutes' 'output'. She also expects that a lower standard will reduce the 'psychological pressure' on students. The Interstedelijk Studenten Overleg, (Inter-city Student Union, ISO) responded positively. University association VSNU speaks of an unwise measure. The Lower Chamber is divided.

Rector Letschert was, like her colleagues in the country, dumbfounded by the news. She would have preferred to talk to the minister beforehand. "I would really like to know how she

arrived at the standard of 40. Does she know of any studies that prove that this is the best?"

In Maastricht the minimum number of credits that a student must earn varies. With 47 credits, the School of Business and Economics is the strictest. At the UM Colleges (UCM, UCV and Science Program) as well as Data Science, the lower limit is 45 credits, at the Faculty of Psychology and Neurosciences as well as Arts and Social Sciences this is 42, and with Law the number is 40. The bachelor's programmes at the Faculty of Health Medicine and Life Sciences don't have a BSA.

Letschert: "Our BSAs are already in line with the minister's recommendation. Sometimes a little higher, but one shouldn't be too rigid. A range between 40 and 45 seems reasonable to me. The UM scores above average when it comes to output, students who switch, and dropouts. I may come across as a very positive rector now, but I mainly meet very motivated students."

As for the argument of stress: "I can imagine that a standard of 60 credits increases stress levels, if anything at all happens, you immediately end

up below the required number of credits." Mark Vluggen, director of the bachelor's programmes of SBE, is not happy with the minister's plans. He is not in favour of lowering the standard. "We don't just determine it willy-nilly, we evaluate the BSA every year and look at the effects. The standard of 47 means that a student may miss two of the eight subjects and hence may fail four exams, including resits. Anyone who doesn't achieve his or her BSA, may appeal to the Examination Board who regularly grant students compensation for personal circumstances. Our aim is to have the right student in the right study programme." But suppose the minister has her way, "then the standard of 40 will have to be rock solid. In practice, the standards are actually milder because of all the compensation regulations." And the stress experienced by students? "That is genuine, but also partly brought on by themselves: having jobs to facilitate a certain lifestyle including holidays three or four times a year."

Riki Janssen/HOP

Research no longer behind a paywall

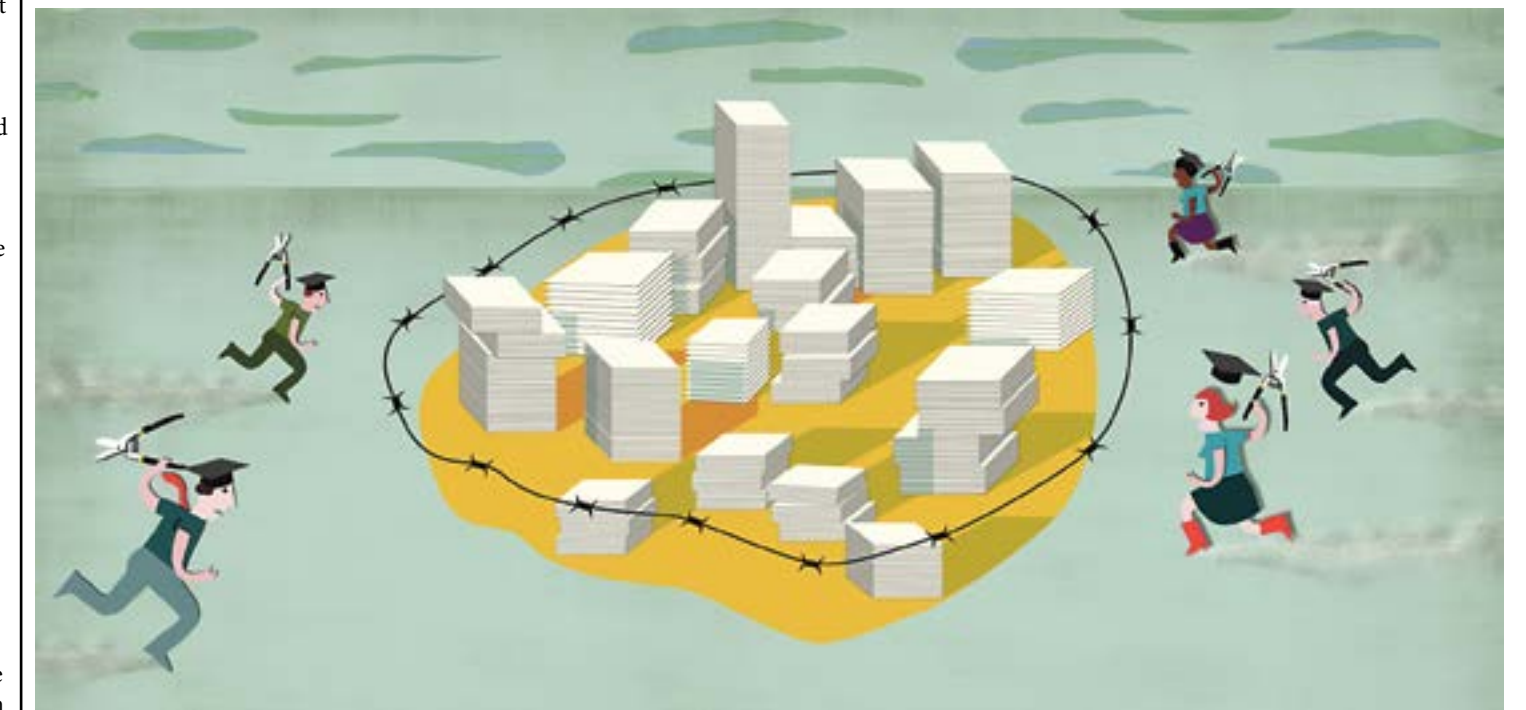

Illustration: Simone Golob

From 2020, the results of publicly funded research should no longer disappear behind a paywall, says a group of European countries, including the Netherlands. Expensive subscriptions to scientific journals should be put to a stop.

The agreement itself dates back to two years ago, but on Tuesday a leading group of eleven countries, with the support of the European

Commission, released a new statement regarding the way towards 'open access' in science. The objective is still to make publicly funded research freely available to everyone after publication. Organisations such as NWO no longer want to pay for the extremely expensive subscriptions to scientific journals and have received the support of politicians.

The problem is that many renowned journals such as Science and Nature are not inclined to

embrace open access. They nevertheless continue to be popular: publication in any of these journals has a lot of 'impact' and promotes academic careers.

So, the European research financiers promised on Tuesday to focus less on the impact of these journals. They want to find new ways to assess the quality of scientists.

HOP, Bas Bellemans

"UM does not make a profit on foreign students"

Maastricht University does not make a profit on students from outside the European Union, says vice president of the Executive Board, Nick Bos. "We don't earn money by them being here, we don't accept them to become rich, but because we want a broadly varied international classroom."

Foreign students from outside the European Union are supposed to be money-spinners for universities, NOS wrote last week, following the ScienceGuide that analysed the universities'

annual reports from 2017. After all, they don't pay the legally established tuition fees of 2,060 euro per year (first-years pay half that amount), but the much higher institutional fees, which varies per study programme. ScienceGuide calculated that universities, partly because of this, made 195 million more than had been estimated in 2017.

"The institutional tuition fees should be a cost-effective charge, for which we look at the actual income and cost, set against the situation for Dutch and EEA students (European Economic

Area): how high are the legally determined tuition fees, how much do we receive from the government for each Dutch/EEA student and what additional costs do we have for students from outside the EU. The latter may include recruitment costs, additional supervision, but also the pick-up service from Schiphol Airport. A study programme of Medicine costs 25 thousand euro per year in the case of a Dutch student. If you are from outside Europe, you pay 32 thousand. That is a high amount, but we provide a lot of extras." RJ

Photo: Loraine Bodewes

(Wo)man at work: sales assistant at the weekly market in Maastricht

Emmy Maas (21, third-year student of Medicine), sales assistant at the weekly market in Maastricht, works varying hours on Friday mornings, earning up to 60 euros per day

“Mushrooooooms on offer!”

“Mushroooooooms on offer!” is what people expect Emmy Maas to say when she talks about her side job, but there’s no yelling from behind Champignonhandel Jan Haagmans’s mushroom stall. Contrary to popular belief, not all market vendors yell out their prices. While Haagmans sings Dutch songs and sets up his market stall on Friday morning, Maas is still asleep. Her alarm goes off at eight – “half an hour later if I went out on Thursday, haha” – after which she looks out the window to see how Haagmans is progressing. It’s no more than five metres from her front door to the stall. Maas’s job as a sales assistant – or as Haagmans’s right-hand woman (and interpreter), as he puts it – is to promote and sell a wide assortment of products: eggs, asparagus, nuts, dried fruit, honey, syrup, herbs and spices, and primarily button mushrooms and other kinds of mushrooms. “Ten large eggs please, child. Are there any white ones left? You were right last week, I had only double-yolk eggs”, a customer says. Her

purchase is placed in a box made of old egg cartons, held together with rubber bands. The box doesn’t close properly. “Careful, ma’am, either the box is too small or the eggs are too large”, Maas says. It’s about ten o’clock and she doesn’t have much time to answer questions. Maas: “Our busiest times are between ten and twelve in the morning; that’s when we really have to get down to business, especially during asparagus season or during the holidays, when everyone needs ingredients for special recipes.” “Back home, I previously worked as a dishwasher in a restaurant and I always worked in the warehouse of my father’s company during the summers”, says Maas. “When I was little my dream side job was to be a supermarket cashier, but this is much more fun. The marketplace atmosphere is what makes it so special. It’s much more informal; people stop for a chat, sometimes sharing quite personal information. That doesn’t happen in a supermarket. I tend to see the same faces every week, and tourists. Few students shop here;

the ones who do are usually international students. And Jan is very nice, buying pie or other sweet treats every week. Delicious. They don’t let me go hungry here.” “The interaction between market stalls also contributes to the pleasant atmosphere”, Maas continues. “Colleagues often drop by to tell jokes or to borrow Jan’s bike. Jan always says, ‘I only have colleagues, because together we make up the market.’” Haagmans later yells in the direction of the cheese stall, “Hey Ronnie, do you have a few five euro notes for me? I’ve got a fifty euro note, so I’ll take eleven, haha.” The weather is good today, a little over twenty degrees and dry. The market is bustling with people. “In winter we often work in freezing temperatures, which is quite rough”, says Maas. “Our feet and fingers get so cold; we can’t wear gloves, as we work with produce. Fortunately, I live just round the corner. I once went home to warm my hands by running them under warm water.” Maas, passing on a customer’s question: “Jan, do these plums have pits in them?” Haagmans:

“Of course! Real plums have pits, haha.” It doesn’t take long to learn this job, Maas says. “You start to get the hang of it after a few times, although I still have to ask a question every now and then. The only difficult part was remembering the names of all the different kinds of mushrooms and doing mental calculations at first. Customers often want a little bit of everything, and we don’t have a till that calculates the amounts for us. Happy that I can use my phone every now and then.”

Yuri Meesen

This is a series about student jobs. Do you also have a special or funny student job? Please let us know: wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Opening of academic year

Five lecturers, a quiz, a brief panel discussion, two awards, an appeal to participate in the Green Impact competition, videos, vegan biscuits and a lot of beautiful music by the Famara Quartet. This is the overfull programme of the Opening of the Academic Year in the Mecc last Monday. “Sorry that it took so long,” said President of the Executive Board Martin Paul at the end of his speech to the listeners in the hall - by then it was 17:40hrs. Only to add with a grin: “But just think how many computers weren’t used in the past few hours, how much energy was saved and how sustainable that was.” After all, this afternoon was about sustainability.

It was also President of the Executive Board, Martin Paul, who opened the afternoon with - imitating the French president Macron during his Sorbonne speech in September 2017 - a passionate plea for a network of European universities that - among other things - would pursue the 2030 sustainability goals, with the emphasis on mobility for students and staff, freedom of thought and freedom of speech. Paul is working on a plan for a ‘European university network’, together with a number of other universities in cities such as Madrid, Bremen and Antwerp. The European Union encourages the creation of such networks, which by 2024 should have grown to what we would call ‘European universities’. With a ‘European statute’ and possibly European funding. These would be institutes that set up joint education and research programmes, focussing on Europe. “I have the feeling that I’m playing the banjo as a supporting act for the Rolling Stones,” Paul said humorously. This was a nod towards Frans Timmermans, first vice chairman of the European Commission and honorary doctor of the UM, who gave another inspired speech (off the cuff) on Monday. The same thing can also be said about Kate Robertson, co-founder of One Young World (see page 8).

Seasick Steve

“I didn’t bring my guitar, sorry”, said the Maastricht-born politician, “and I’m more like Seasick Steve.” He studied in France in 1984. During a discussion with foreign students, the reunification of Germany was mentioned. “This would never happen said both his German and French fellow students. Five years later, the wall came down.” Years later he was a young diplomat in Moscow. Did they have to write a memo about the possible collapse of the Soviet Union? Many felt that it was unthinkable. “The memo was written, but not sent to the Netherlands, the collapse of the Soviet Union occurred six months later.” Timmermans just wants to say: changes are often unpredictable and can happen quickly. “Certainly in present times, the era of the fourth industrial revolution - the technological one - things go very quickly. It is the most drastic revolution, involving the entire planet. The seventeen sustainability goals are not perfect, but they provide a framework to cope with them.”

The rich

Timmermans sees three challenges in which universities could play a role. In the first place, there is economic growth that benefits everyone. “Things are going well, economically, but not everyone profits from it. The rich are getting richer, but the taxpayer is still paying for the banking crisis, while the banks are doing good business.” He feels that redistribution would be in order. A second point is the “struggle with diversity. Diversity hap-

Glowing speeches at the opening of the academic year

“Students, learn Frans Timmermans’ speech by heart”

Photo: Loraine Bodewes

pened to us, but we have no means to handle it. We now see allergic reactions: we don’t want this. There is no point in vilifying these people but we should show them that we have a diverse society and you can’t undo this diverse society. It’s the same, as you can’t unscramble a scrambled egg. How can we solve this? Academia has to help.”

Xenophobia

He sees the third challenge as the regulating of social media. “We have to do something about the xenophobia virus, the problem of fake news that sets people against each other. We can only achieve the sustainability goals if there is a united European consensus on the important values defined after the two World Wars: rule of law, respect for human rights and a liberal democracy that is based on individuals rights.” At the

moment there are countries in the EU that are drifting away from this, they represent to their citizens (just like in Russia after the collapse of the Soviet Union): “I will provide you with safety and prosperity, you give me your freedom. A Faustian deal.” To continue: “This requires, with a German word, *Zivil Courage*. This can come from the universities. The next generation is idealistic, not ideological. We must fight for our open society; only in that context can the sustainability goals be successful. The time is yours, students!” A little while later, when Kate Robertson takes to the stage, she starts off with an appeal to all students: “Students in the background, check out Frans Timmermans’ speech on YouTube, learn it by heart and remember it. Every day. And pass it on.”

Riki Janssen

Green Impact

Green Impact, launched by the Green Office during the Opening of the Academic Year last Monday, is a change and engagement programme that awards university teams for sustainability efforts at the workplace. It’s already being implemented in several universities worldwide. Now Maastricht University is

one of them. Encourage your team members to use their bike, switch off the light in the office when leaving and print double sided, and make a ‘green impact’. Participating teams gain credits; at the end of the year there is an award ceremony. Register? Send an email to sustainability@maastrichtuniversity.nl. Teams will be able to follow the progress of their actions in a Green Impact toolkit.

Speech Kate Robertson, co-founder of One Young World

A mother of nine thousand leaders

Students who say that they will 'do their best and have a good time' at university make her very angry. "Do your best?" emphasized Kate Robertson in her speech during the Opening of the Academic Year. "Doing your best means something. Not a sloppy, middle-of-the-road 'it's okay'. See it as a joy and a challenge and make sure everything is possible."

Photo: Loraine Bodewes

Kate Robertson in one word, please? "A powerhouse", says Costas Georgiades, junior policy advisor at Maastricht University and ambassador at One Young World. Robertson indeed delivered a powerhouse speech last Monday. "Take up the mantle of leadership and GET MOVING", she shouted – writing GET MOVING in capitals seems the only way to do justice to her words. "Young people must do something and stand up." Kate Robertson, who was born in South Africa and grew up during the apartheid, "was inspired by the leadership of Nelson Mandela and Archbishop Desmond Tutu", states the One Young World website. Co-founded by Robertson in 2009, One Young World is a platform on which 'young leaders' between 18 and 30 years old can make themselves heard. Robertson's driving force behind the initiative "was to find something we could get our teeth into that would make a lasting difference. For me, leadership is everything and the idea that the world can be brought together as a human family is my emotional lodestone", the former Global President of advertising

company Havas explained in an online Inspirational Woman interview series. "There are about nine thousand ambassadors for One Young World now. Once you attend a summit – self-sponsored or on a company scholarship; the fee is roughly €3,600 – you become an ambassador", Georgiades explains. During the annual international summit (the 2018 edition is to be held in The Hague this October), young people with positive ideas to change the world are brought together with CEOs, politicians, and members of non-governmental organisations. Georgiades: "It's a great opportunity – especially if you're from Mexico or Colombia, where it's much more difficult to be heard than in Europe or the United States – to listen to and meet the CEO of Unilever or a high UN official." Georgiades's fellow ambassador and UM colleague Luca Bücken describes Robertson as "the mother of nine thousand leaders; she has a strong sense of care and protection, as well as a sense of pride. The sky has no limits for her. She has strong confidence in everyone."

On stage last Monday, Kate Robertson became emotional as she's still mourning the loss of her "good friend" and former UN secretary general Kofi Annan, who died recently. According to Robertson, "he is so present in our work. He believed in the mission of finding young leaders. He said, 'If leaders don't lead, you must make them follow.' Don't grumble about what politicians or CEOs are *not* doing. You stand up and you do it." Kofi Annan wanted to see the Millennium Development Goals completed. Although these goals 'ended' in 2015 (and were succeeded by the Sustainable Development Goals), "they aren't completed. Far from it", Robertson emphasized. "However, they will be completed", she emotionally promised him. To the audience: "And you must do that." Bücken about One Young World: "It's not only about the interaction with businesses and the private sector; it's also about equality and collaboration, about having young people from Colombia, the Netherlands, Mexico, rural Africa or Saudi Arabia start working together and having a conversation about the challenges we face. There are many like-minded people and

the more you get to know each other, the more you become 'loudspeakers' of each other. You see how one person's work is amplified by social media campaigns." Bücken's own organisation, Liter of Light, teaches communities how to build solar light solutions. "We create local jobs and empower energy-poor communities." After he attended a One Young World summit, "his initiative just took off on social media. That's the real spirit of the community." This sounds positive, but Bücken is quick to note that it doesn't mean there are no challenges left. "Young people more and more often get seats at the formal institutional level, but what's their impact at the end of the day? Are we just there because it looks good?" Another challenge: inequality and inclusion. "Costas and I are two young leaders with many privileges. We have to reflect on that, take a step back and think about how we can use our position to bring other young people to the table."

Wendy Degens

Morning symposium on behavioural change

Carrot or stick

Most attempts to change behaviour fail, like the UM's unsuccessful measures to separate waste into three bins. That is what Gerjo Kok, UM professor of Applied Psychology, said in a debate during the morning symposium in the auditorium, organised by the Green Office.

Psychology, who enters into debate, in the auditorium, with Stef Kreemers, professor of Prevention of Obesity. For instance, the new UM measures of waste separation using three separate bins has not been a success, Kok says. "A student checked what students and employees think of the measures and what they actually do. They all support the idea, but what they do is a disaster: 50 per cent of the waste ends up in the

For years, students have been in the lead when it comes to sustainable development goals, stresses the first speaker Lukas Figge, lecturer at the School of Business and Economics. He points to a sheet with eight local student organisations that have been putting great effort into it for years, such as UNSA, Oikos, Enactus and Novum. When addressing the question 'what can you do to contribute towards the development goals', Figge remains vague. Be a global citizen, follow your curiosity, be proactive and become engaged. Whether these tips help, is the question.

Fortunately, four students take the floor to pitch concrete project ideas. SBE student Daan de Bresser presents the 'takeaway coffee cup'. UM Students will pay a one-euro deposit for a takeaway cup, which has a life span of approximately one year. That would bring down the UM cup waste from 4.64 tons now to 0.6 tons in the future, calculates De Bresser (together with SBE students Luca Löw en Clarissa Boeker). At the university, 422,240 paper cups are used every year, while a mere 3,248 takeaway cups would be sufficient, saving the UM 12,402 euros a year.

The other three initiatives concern implementing e-health interventions for informal caregivers of people with dementia (PhD student Hannah Cristie), fighting antibiotic resistance (student organisation UAEM) and creating a food cooperative where students can buy organic vegetables and bread (UCM student Liza Gordin). At the end of the symposium, the audience and a jury will choose a winner, who will pick up 3,000 euros.

Interesting initiatives, but how do you get people to start living a more sustainable life, how do you get them to change their behaviour? Behavioural change is a tough nut to crack. Most attempts to do so fail, says Gerjo Kok, professor of Applied

wrong bin. Paper in the plastic bin, plastic in the general bin, et cetera. Moreover, many people were irritated by the waste measures, which appear not to be cost-effective. So why are we doing this?"

Waste separation has put the issue on the UM agenda, says Kreemers. "And that's important, you have to change social norms, the culture. Often, a little fix will do. When you hang up a note saying 'most' people reuse towels, then 39 per cent of hotel guests do reuse them, an experiment showed."

Kok: "It worked, but I'm not sure if this intervention is preferable, because the researchers lied. Most guests don't reuse their towels. We have lots of scientific knowledge, why not use that to make a good policy?"

The audience is invited to react. Ingrid Wijk, director of the University Library, wants to know if it's about seducing or punishing people? Kreemers: "We call it the carrot or the stick. Both can be useful, but I prefer the carrot."

Kok: "The problem with the stick is that you need a control system."

Often, both are useful, illustrates Dag Rune Olsen, rector of the University of Bergen (speaker in the afternoon). "In Norway, many people bought electric cars, which is a result of carrot and stick, for tax exemption and high fuel prices. These cars also look good, so they represent high status. But at the same time we have a dilemma: Norway exports lots of oil. So, it's complicated. In the end it comes down to facing and discussing these kinds of dilemmas."

Then the four students step forward. The audience (by phone) and the jury have chosen the best sustainable project idea. And the winner is... Daan de Bresser and his takeaway coffee cups.

Maurice Timmermans

Student Award 2018

“I really want to help those at the bottom”

Rector Rianne Letschert congratulates Julie Ann Goodfellow Photo: Lorraine Bodewes

Until she was nineteen, Julie Ann Goodfellow slept on the floor in a slum area in the Philippines. When there was high tide, the house filled with water from the stinking river into which the slaughterhouse dumped its refuse. “Then we slept on a plastic chair. When I did eventually get a bed, I slept on the floor. I thought the bed was too soft.”

She went to school and received financial help from various channels to study. Today, a mere ten years later, she has a master's in Strategic Marketing from Maastricht University (UM) and now she in turn helps poor girls from the Philippine slums. This week she received the Student Prize 2018 – which includes an amount of 1,000 euro – for her own foundation. This year there were six nominations. “People can't imagine where I'm from,” Goodfellow says. “When they think of the Philippines they think of beautiful beaches and luxurious hotels. When I brought my Dutch boyfriend to the slums where I grew up, he couldn't believe what he saw. It is very dangerous there. Most people are unemployed and have nothing; they steal or fight for food. Girls marry young and are often pregnant by the age of sixteen. A man is their best chance of getting away from the slums, but mostly they get left behind with their babies. It is a vicious circle. It is my aim to cut through all of this.” She says that education is the best means. With financial help from the Joana Foundation by Dutchman Berry van Ewijk, she managed to complete secondary school in the Philippines in 2006 along with 49 other underprivileged children. Goodfellow passed with an honourable mention. Reason enough for Van Ewijk's wife Louise Schoolderman to pay for her college fees in the Philippines. She graduated in 2010 and worked for a bank

in Manila for six months, but wanted to continue her studies in order to help others. Van Ewijk set up the Goodfellow Foundation so that she could attend university in the Netherlands. She took up lodgings in their house in The Hague and travelled by train to Utrecht every day for the bachelor's of Economics and Business Economics. That is where she learned her first Dutch words. “I read articles in *Metro* and asked my foster parents the words I didn't know.” She had to pay for her master's herself, so after her bachelor's, “to gain experience and save some money” she worked for a while. She completed her master's of Strategic Marketing at the UM last January. After her bachelor's in 2015, she took over the chairmanship of the Goodfellow Foundation. In addition to her job, she spends about ten hours a week carrying out her duties. At the moment the foundation supports six Philippine girls. Goodfellow: “There is a strict selection process. Firstly it is very important that they cannot pay for it themselves; I really want to help those at the bottom. In addition they have to be motivated; it is four hard years of studying. Oh, and they have to be female. The Philippine culture is very paternalistic; men are given more chances, better jobs, et cetera. If I help women, they will get better jobs so I will be contributing towards equality between men and women in the Philippines.” Supporting a girl costs approximately 1,800 euro, for everything: school fees for four years, shelter and food. She receives

daily updates from her pupils. In order to collect money she organises events, such as sponsor walks, but she also depends on donations. Every month she transfers 100 euro from her salary to the foundation. “My boyfriend transfers 50 euro every month. Of course he 'must'. But I also have girlfriend obligations, ha ha; I regularly go to watch him play in the brass band. Just joking, I really like it.” Another 100 euro from her salary goes to her parents in the Philippines. Thanks to Goodfellow they no longer live in the slums. “I help with the rent and emergency expenses. I am saving so I can buy them a house.” Goodfellow has been in the Netherlands for eight years now and speaks to her parents every day. “I would really like to see them more often, but tickets easily run to a thousand euro. My parents would rather that I spend that money on them. It is painful, but I get it. They are so poor.” “It is my dream to help many more girls from the Philippines. That works best from the Netherlands, I want to stay here. When I was studying in the Philippines I earned about 20 euro per month working in a fast-food restaurant, I can earn that in two hours here. I am also looking into projects with young underprivileged women in Europe, but for now I am focusing on the Philippines.”

Yuri Meesen

Hustinx Prize goes to disability law expert

Ensuring accessibility for everyone

Riding a bus, using a tablet, accessing a public building; most people perform these activities without even thinking about it. For people with disabilities, though, they may be obstacles that are impossible to overcome. As of 2008, United Nations law establishes the right to accessibility. But what does this mean in practice? What kind of laws and policies are needed? It's this legal framework that Edmond Hustinx Prize winner, Andrea Broderick, will research.

Rector Rianne Letschert congratulates Andrea Broderick Photo: Lorraine Bodewes

Broderick became interested in disability law when she was working as a lawyer in Galway, Ireland. “A good friend of mine – who is a wheelchair user – started a master in disability law and I decided to join her.” Broderick became passionate about her research in the field and came to Maastricht in 2012 to work within the Marie Curie network, entitled DREAM (Disability Rights Expanding Accessible Markets). She completed her PhD on disability equality law within that network. “The field had (and still does have) a lot of momentum after the UN Convention on the Rights of Persons with Disabilities, because it requires states parties, including the EU, to make wide-ranging alterations to the built environment, transport, information and communications technology and goods and services. Countries were investing in both policies and research.” Although several countries have already implemented laws and policies seeking to ensure accessibility, there's still much

work to be done. “It's a very complex issue because it's so wide-ranging, from public transport to buildings to ICT services. What I want to set up, as a first step, is the legal framework of indicators (a human rights measurement scale) that countries can adapt to their own situation. I want to provide tools to guide them in translating the UN convention's obligations into laws and policies.” Broderick also wants to examine issues of monitoring and data collection. “Research is still very much needed in that area. Have laws and policies resulted in increased accessibility? It's also important to know what other states are doing and to share good practices.” Broderick intends to use her Hustinx Prize money to go on a research visit to work with Professor Anna Lawson at Leeds University. “She has just received a large grant for a study in the same field. We will look at how our research can mutually benefit each other, and we will decide on our exact focus

for the research visit.” After working with Lawson, Broderick hopes to go on a second research visit to the United States. In the coming years, Broderick intends to conduct country and municipal studies. “I would love to do qualitative studies in very diverse countries and municipalities, more specifically. Ideally, I would take a city that's exemplary of the situation in the country and study it as a microcosm. How do the policies work on the ground? How high is the bar set? Are the accessibility standards voluntary or mandatory? If they're voluntary – is the private sector picking them up? If they're mandatory – how are they enforced?”

Cleo Freriks

The Edmond Hustinx Prize (15,000 euro) is awarded to a promising young researcher

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

De UM moet niet mokken

Het verminderen van de plastic koffiebekers werd tijdens het ochtendsymposium in het kader van de Opening van het Academisch Jaar tot het winnende SDG projectidee verkozen. Wordt weer het wiel uitgevonden? Ooit in de

prehistorie, toen de UM nog de RL was, kregen vanwege een zelfde milieuarargument alle medewerkers een witte mok met het blauwe RL logo. Het brave initiatief kreeg geen vervolg toen was berekend dat het water- en energieverbruik door het afwassen milieubelastender was. En nog iets: in het stadion golfte de wave horizontaal rond, maar in het MECC kwam maandmiddag totaal onverwacht vanuit de diepte

een wave omhoog. Met nog het verschil dat iedereen bleef staan. Want toen als gebruikelijk als afsluiting de *Ode an die Freude* van Beethoven werd ingezet ging op de eerste rij Frans Timmermans staan, gouverneur Theo Bovens volgde, na korte aarzeling enige hoogleraren achter hen; toen alle rijen professoren. En als de togdraggers staan, gaan allen overend. Machteld Roede, oud medewerker RL/UM

Rectificatie Praeses versus Praeses

In Observant 1 is op de achterpagina een verkeerde (ongecorrigeerde) versie van PvP geplaatst. Op twee punten week de tekst af.

Hieronder de juiste passages: (In de inleiding) ... de geschiedenis te proeven. Milou de Klerk en de verslaggever staan paf. “Tja, je bent voorzitter of niet”, grijnst Van Uden. (Waarom de vraag volgt over het leukste in het voorzitterschap.) En als het gaat over de vereniging waar je

nooit lid van zou worden: De Klerk: “Nee, ik denk eerder: niet van de korfbalvereniging. Dat vind ik echt niks.” Van Uden: “Suffe sport ja.” De Klerk: “En ik wil niet bij Uros, [de atletiekvereniging], ik kan niet hardlopen.” Van Uden: “Er zijn veel rare sporten.....(etc)

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Eindelijk de baas. Nee hoor, al vind ik het mooi dat ik nu de eindverantwoordelijkheid heb binnen Studium Generale. Ik heb daar niet bewust naar toegewerkt. Ik ben geen snelle Henkie, maar ik heb me ontwikkeld tot iemand die leiding kan geven. Ik ben niet ambitieus in de zin van carrièreplanning. Ik heb nooit het idee gehad: dat is mijn einddoel. Ik wil gewoon goed zijn in mijn werk. Ik ben een baas die voorop loopt, maar niet ver voor de troepen uit. Ik kijk veel om, wil graag samenwerken, samen ergens achter staan.

Liefde is niet moeilijk. [Denkt na] Daar ben ik het mee eens. Liefde geven vind ik niet moeilijk, maar relaties zijn ingewikkeld. Als je verliefd wordt, dan smelt je samen: ik snap hem, hij snapt mij. Het is een euforie, maar ben je langer op weg, Tim en ik zijn 26 jaar samen, dan merk je dat je ergens toch die eenzame ziel blijft. Je bent dus voortdurend bezig met elkaar te begrijpen en te verstaan. En dat is werken.

Ik ben zo gezond als een vis. Nee, ik heb MS, dat is een ver storing van het zenuwstelsel. In 1994 openbaarde het zich bij mij, ik had toen veel aanvallen, maar sindsdien is het stabiel. De schade is beperkt, ik zie weinig met één oog, ben half blind. Het is een grillige ziekte, het kan morgen weer mis zijn. In het begin denk je dat je over een paar jaar in een rolstoel zit, maar ik heb geluk gehad. Ik heb mijn leven er ook niet op ingericht. Je moet zoveel mogelijk stress vermijden, gezond leven. Bij lage weerstand is de kans op aanvallen groter. Ik rook niet, drink weinig, maar ik ga wel uit, en niet vroeg naar bed. Ik maak lange dagen, we hebben veel avondwerk. Misschien is die houding juist positief. Je krijgt ook stress als je heel krampachtig omgaat met je gezondheid.

Wanneer was je voor het laatst ontroerd? Moderne dans ontroert me vaak. Ik zag een tijd geleden een dansvoorstelling in de gashouder. Het was een ontmoeting tussen een man en vrouw. De vrouw kon uiteindelijk niet meer en viel steeds neer als een lappennop, de man probeerde haar overeind te houden. Tevergeefs. Toen we naar buiten liepen vroeg iemand hoe het met me ging. Ik moest opeens huilen, terwijl ik niet zo'n huijler ben. De voorstelling deed me denken aan een vriend wiens partner in een psychose zat. Ook een hopeloze situatie.

Heb je ergens spijt van? [Kordaat] Nee. Als ik verkeerde dingen doe en me dat realiseer, zeg ik sorry. En wat het leven betreft: ik ben eigenlijk heel erg tevreden. Ik sta in het leven zoals ik zou willen. Ik tel mijn zegeningen, ben blij met wat ik heb, voel me enorm betrokken bij mijn vrienden, heb waardevolle vriendschappen.

Favoriete kunstenaar: Rothko. Dat heeft te maken met diezelfde abstractie die ik in moderne dans vind. Het gaat niet om het verhaal, maar om de emotie. De kleuren, zijn grote doeken, zijn zo intens dat je erin verdwijnt, dat je loskomt van het dagdagelijkse.

Van wie of wat heb je het meeste geleerd? Van de scheiding van mijn ouders. Ik was veertien en werd in één klap volwas-

Naam: Rob van Duijn (52, geboren in Ede) * **In het dagelijks leven:** hoofd Studium Generale, dat komend weekend Festival Pleasure Arts & Culture (PAS) organiseert * **Burgerlijke staat:** samenwonend met Tim * **Woont in** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

“Mijn ouders gingen scheiden. Ik was veertien en werd in één klap volwassen. Niets was meer vanzelfsprekend”

sen. Niets was meer vanzelfsprekend, ik moest overall over nadenken: wat wil ik, met mijn moeder mee naar Amerika of bij mijn vader blijven? Wat betekent dit voor mijn toekomst? Wie zijn mijn ouders? Die werden opeens individuen. Ik koos voor Amerika, maar kwam na een jaar terug. Ik vond de wereld daar te oppervlakkig en highschool te simpel. Ik was met de hakken over de sloot naar 4 vwo gegaan en werd opeens het slimste jongetje van de klas. Dat was niet goed, het paste niet bij mijn aard. Ik wil de diepte in en ik wil niet stil blijven staan.

Ik zou een goede vader zijn. Ik zou zeker geen slechte zijn. Ik kan goed met kinderen opschieten, vind ze vaak ontroerend, en zorg één dag in de week voor de twee oudste kinderen van een goeie vriendin en vriend. Sinds hun geboorte, ze zijn nu vijftien en zestien. Ik ben voor hen geen tweede vader, maar wel meer dan een goeie vriend.

Grootste verdriet? Dat moet nog komen, denk ik. Mijn ouders zijn er nog, mijn vrienden, ik heb een goeie relatie, leukste werk van de wereld. Misschien was de zelfmoord van mijn zwager wel het ergste, maar ik heb er ook vrede mee, zijn leven was de laatste jaren een groot gevecht. Het lastigste is de machteloosheid, je wilt zo graag helpen, maar het kan niet. Dat is verdrietig.

Riki Janssen

Film: The Happytime Murders Ruige poppenseks

Still uit The Happytime Murders

Verhaal: In een wereld waarin mensen en poppen (beschouwd als tweederangs burgers) naast elkaar leven, verdient puppet Phil Phillips (Bill Baretta) zijn geld als privédetective. De stad wordt opgeschrikt door moorden op puppets. De laatste tijd lijken die moorden gericht op leden van de televisie-serie 'The Happytime gang', waar ook Phil's broer en voormalige liefde deel van uitmaken. Phil wordt gekoppeld aan de menselijke politieagent Connie Edwards (Melissa McCarthy), die deze samenwerking in eerste instantie niet ziet zitten.

Je bent nooit te oud voor poppen.
• *The Happytime Murders*, afkomstig van de

makers van de Muppets, is een van de weinige poppen- of animatiefilms, waar jongeren onder de zestien niet binnen komen.

- De film speelt fraai met het idioom van de film noir. Zo is er de cynische hard-boiled detective, de eeuwige femme fatale (in de hoedanigheid van de puppet Sandra White - Dorien Davies) en de loyale secretaresse Bubbles (een voortreffelijke rol van Maya Rudolph). En zoals altijd in film noir: niets is wat het lijkt.
- Niemand kijkt vreemd op van de prettige mengeling van poppen en mensen. De vanzelfsprekendheid van deze afwijking geeft een groot gevoel van vrijheid.

- Melissa McCarthy kan dit soort rollen goed dragen.

Er is een grens aan hoeveel onderbroekenol een mens kan verdragen.

- *The Happytime Murders* zet wel erg nadrukkelijk in op seks. Zo hebben de puppets Phil en Sandra seks met elkaar, die eindigt met een niet aflatende ejaculatie (ja, u leest het goed). Je gaat meteen aan je eigen mannelijkheid twijfelen.
- Ik probeer nog steeds een scène van mijn netvlies te krijgen, waarin een koe wordt bevredigd door een octopus (tevergeefs).

Slotoordeel: De absurde toon van *The Happytime Murders* is aanvankelijk nog wel leuk maar gaandeweg nekt het hoge gehalte aan onderbroekenlol de film. Als kijker heb je het op een gegeven moment wel gehad met al die dubbelzinnigheden. Naarmate het verhaal vordert, verandert de absurditeit in plathheid en eindigt een film die eerst nog veelbelovend leek, uiteindelijk teleurstellend.

Jan Salden

Docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

Achteroverleunwereld

Wie treffen we aan in de achteroverleunwereld? Goed gezien, de bankzitter! Daarmee bedoel ik niet de sombere en sneue types die naast en achter de trainer en zijn staf in de dug-out van een voetbalstadion zitten. Je zal maar derde keeper van De Graafschap zijn en nooit die bank afkomen. Ik heb het over die andere bankzitter. Hij zit/hangt thuis uren op zijn bankstel. Hij zapt zich door het televisieaanbod en allerlei sites heen. Hij gamet wat. Als hij niet één van zijn afstandsbedieningen in zijn hand heeft, grijpt hij snel naar zijn smartphone. Bijna vergeten de boodschappen bij Appie te bestellen.

Over die bankzitter - u of ik wellicht - is laatst een interessant theorieje ontwikkeld. Op 17 augustus verscheen in de NRC een column van Christiaan Weijts die een briljant inzicht geeft in de ontstaansgeschiedenis van de achteroverleunmens. Waar komt die neiging om zelfs redelijk ingewikkelde zaken op afstand te kunnen bedienen vandaan? Hebben ooit plannenmakers in de elektronische industrie met elkaar zitten brainstormen over: hoe nu verder met onze producten? En dat toen een jonge Einstein

riep: Eureka, afstandsbediening. Zo is het niet gegaan. De behoefte om van een afstand te overwinnen is vooral groot

bij mensen die tijdelijk of blijvend gehandicapt zijn. Wie niet makkelijk bij zijn radio kan door zijn gebrek, of zich niet alleen kan verplaatsen, heeft baat bij hulpmiddelen die zijn mobiliteit verbeteren. De ontwikkeling daarvan heeft in een aantal landen, die zowel welvarend waren als streefden naar een verzorgingsstaat, al tientallen jaren tot een ontwikkeling van revalidatietechniek geleid. Zweden en Nederland zijn daarvan voorbeelden. Deze trend is in een stroomversnelling geraakt toen de aanwezigheid van veel oorlogsslachtoffers, meestal jonge veteranen, vooral in de Verenigde Staten leidde tot omvangrijke inspanningen, sociaal en financieel. Daar komt de opmars van de zelfbediening vandaan. Mensen helpen die tot bank zitten zijn veroordeeld. Maar nu heeft de techniek gekoppeld aan de menselijke luiheid ertoe geleid dat afstandsbediening het leven van iedereen vergemakkelijkt. Eindeloze mogelijkheden bestaan er om te communiceren en ons van veraf te beschermen en te informeren. Revalidatietechniek helpt gehandicapten mobiel te zijn. De digitale revolutie die mede daardoor is ontstaan, maakt de

mensen weer invalide. Hij leunt achterover. Opstaan valt hem niet mee. De wetenschap en de zorg moeten een nieuwe weg inslaan. Vandaar dat u en ik voortdurend te horen krijgen dat we meer moeten lopen, bewegen en gezonder eten.

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz), Sandra

Daas, Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsan Erdogan, Silvia

Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas

Vaessen, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Ellen Krijnen,

Hans Philipsen, Mark Vluggen, Sally Wyatt

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud

Bovelander

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarljes zie info bij Paarljes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op

de universiteit en op diverse locaties in

Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder

voorafgaande schriftelijke toestemming van de

hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden

overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paarljes
iedere week ook op internet:
www.observantonline.nl

paarljes

Taxi Nelissen zoekt chauffeurs www.taxinelissen.nl

Appartement te huur mid oktober Kleine-Looiersstr
7C 130m² 3 slpkms 2boven verdiep € 1850 p mnd
excl roger.caelen@geneon.nl

Rommelmarkt Scouting Wolder Op 15 en 16
sept. houden wij weer onze rommelmarkt van 10
tot 17 uur. Veel keuze en lage prijzen. Kom naar
Tongersestraat 342

SPAANS IN MAASTRICHT! CURSUSSEN VANAF
10 sept. www.taalstudiodiampo.nl

EUROBED MAASTRICHT:*beds-mattresses-
boxsprings-bedlinen-duvets-pillows-and
more!*BEST PRICE GUARANTEED in stock-
delivery possible CHECK:WWW.EUROBED.NL

Learn SALSA, BACHATA, KIZOMBA & HIP-
HOP. Student special 2 months €39 only! No
partner no problem. FREE TRY OUTS 10-16 Sep.
SALSABRISA.com/student

Cursussen FRANS in Maastricht. Info-avonden
3+10 september 2018 www.afpb.nl/maastricht

Appartement te huur mid oktober Kleine-Looiersstr
7C 130m² 3 slpkms 2boven verdiep € 1850 p mnd
excl roger.caelen@geneon.nl

EXPERIENCE THE REAL HOSTEL VIBE JOIN
OUR TEAM @ STAYOKAY MAASTRICHT
WWW.WERKENBIJSTAYOKAY.COM

Taxi Nelissen zoekt chauffeurs www.taxinelissen.nl

Paarljes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels vol schrijven tot het einde. Voor
langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met
donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg
omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen)
binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl
Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarljes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De
redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarljes en behoudt zich het recht voor om
zonder opgave van reden Paarljes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

2018 THE HIKE
MILES THAT MATTER

HOE VER KAN JIJ GAAN IN 24 UUR?
SOSTHEHIKE.NL

SOS KINDERDORPEN
Elk kind een familie

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

RECHTSWINKEL MAASTRICHT
VACATURES

JURIDISCH ADVISEUR
(VRIJWILLIGER)

BESTUURSLID / JURIDISCH ADVISEUR
(VRIJWILLIGER)

Kijk voor meer info over deze vacatures op:
www.rechtswinkelmaastricht.nl

PRIJZEN STICHTING HIPPOCRATES STUDIEFONDS 2019
In 2019 worden wederom enkele prijzen (€2000,-) toegekend voor medisch
wetenschappelijk onderzoek, verricht door studenten Geneeskunde vóór hun
masterexamen.
Inlichtingen: m.h.haasnoot-philippo@lumc.nl

De mededelingen van de universiteit,
faculteiten, servicecentra en
studentenorganisaties zijn te vinden op
www.observantonline.nl

The announcements of the university,
faculties, service centres and student
organisations can be found on
www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

05-09, 14.00 uur: mw.dr.s. Daisy M.N. Hoofwijk, MSc.	19-09, 14.00 uur: mw. Theresa Thoma-Lürken, MSc.
06-09, 12.00 uur: dhr.ir. Michaël P.H. Peters	20-09, 10.00 uur: dhr.dr.s. Raymond van de Berg
06-09, 14.00 uur: mw. Karlijn M.C. Cornel, MSc.	20-09, 12.00 uur: dhr. Nils Guinand, MD
06-09, 16.00 uur: mw. Jeanette H. Saner-Bissig, MSc.	20-09, 16.00 uur: mw. Kelly E.J. Stewart, MSc.
07-09, 10.00 uur: mw. Loes A.M. Leenen, MANP	21-09, 10.00 uur: dhr.dr.s. Todor K. Krastev
07-09, 12.00 uur: dhr.dr.s. Hesham Fathi Marei	21-09, 12.00 uur: dhr. Jasper V. Smit, MSc.
07-09, 14.00 uur: dhr. Tim Hilken, MSc.	21-09, 12.45 uur: mw. Bindu Paravil Sankaran, MD
07-09, 16.00 uur: afscheidscollege prof. Hans Kasper (St. Janskerk)	21-09, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Arnold W.J. van 't Hof
11-09, 14.30 uur: dhr. Pablo Bravo-Hurtado, LL.M (Deb. 1)	24-09, 16.00 uur: dhr. Yaojin Peng, LL.M
12-09, 10.00 uur: mw. Cjhiara Peila, MD	26-09, 16.00 uur: mw. Anna-Lena K.I. Hoh, MSc.
12-09, 12.00 uur: dhr. Vincenzo Salvo, MD	27-09, 10.00 uur: dhr. Marnix J.M. van Agtemaal, MSc.
12-09, 16.00 uur: mw.dr.s. Marjorie D. Wenrich	27-09, 12.00 uur: dhr. Michael Lührs, MSc.
13-09, 10.00 uur: dhr. Ivan Mangiulli, MSc	27-09, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Maarten Honing
13-09, 16.00 uur: mw. Kristin Lundanes Jonvik, MSc.	28-09, 12.00 uur: mw. Caroline M.J. Loos, MSc.
14-09, 10.00 uur: dhr.dr.s. Peter Feczo	28-09, 14.00 uur: mw. Anouk J.M. Cornelissen, MSc.
14-09, 12.00 uur: mw. Yu Yan, LL.M	
14-09, 14.00 uur: dhr. André W.E.A. De Zutter	
14-09, 16.00 uur: Dubbelinauguratie prof.dr. Alexander Brügggen en Prof.dr. Elisabeth Brügggen	28-09, 16.00 uur: Dubbelinauguratie mw.prof. dr. Eline Kooi en Prof.dr. Marc A.M.J. van Zandvoort

Digitale Observant

Ben je geïnteresseerd in de geschiedenis van de UM en/of van *Observant*? Bezoek dan www.umlib.nl/observant waar meer dan 19 duizend pagina's *Observant* - vanaf het prille begin (toen nog *Maffius* geheten) in 1975 tot 2009 - te vinden zijn. Alle artikelen van na die tijd staan op de website van de universiteitskrant.

Interne vacatures

- Specialist scientific information Science & Engineering**, FSE, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2018.152
- Policy officer/Cluster-coördinator Education**, FASoS, 38 hours
Vacancy number: AT2018.234
- Onderzoeksassistent**, FHML, Radiotherapie, 11.4-15.2 uur
Vacaturenummer: AT2018.254
- Specialist scientific information Humanities**, UB, 38 uur
Vacaturenummer: AT2018.255
- Onderzoeksassistent** (O&O medewerker) bij De Maastricht Studie, FHML, Interne Geneeskunde, CARIM, 22-38 uur
Vacaturenummer: AT2018.256
- 2 Onderzoeksassistenten** (O&O medewerkers) bij De Maastricht Studie, FHML, Interne Geneeskunde, CARIM, 22-38 uur
Vacaturenummer: AT2018.257
- Junior Researcher**, department Criminal Law and Criminology, FL, 30.4 hours
Vacancy number: AT2018.258
- Outgoing Exchange Officer**, International Relations Office, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2018.259

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl.
Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures".
Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheersseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Laatste nieuws
op
observantonline.nl

Praeses versus Praeses

“Beter korfbal dan corpsbal”

Ze studeren hetzelfde, zij het in verschillende jaren, en hun verenigingskroeg delen ze ook. Maar kennen doen ze elkaar niet. Tjeerdsma moet eerst even iets uitleggen over zijn vereniging. Die is jong, dateert van 2017, en doet aan alles wat met een *board* te maken heeft. Van windsurfen tot *wakeboarden* en skiën. Verder is hij eigenlijk vice-voorzitter, de voorzitter is een Amerikaan maar voor alle contacten waar Nederlands voor nodig is, draaft Tjeerdsma op. Hij doet zeker de helft van het werk, het is meer een duovoorzitterschap.

Voor we beginnen moet ook Duffhues nog dringend iets kwijt: “De vorige aflevering van deze serie, daar werd ik niet vrolijk van.”

Hoezo?

“Daar werd korfbal een suffe sport genoemd. Ben ik toch wel beledigd over. Als je zoiets zegt heb je het duidelijk nooit gedaan. Laat die twee maar langskomen, dan stellen ze hun mening wel bij.”

Tjeerdsma: “Als ik héél eerlijk ben, vind ik het ook wel een beetje suf.”

Duffhues: “Waarom dan?”

Tjeerdsma: “In Haren, bij Groningen (ja, van ‘wáár is dat feestje’) deed ik hockey, tennis, windsurfen. Het waren de saaier mensen die op korfbal gingen.”

Duffhues: “Bij ons in Hapert, bij Eindhoven, zat de helft van de meisjes erop. In het zuiden is het vaak dameskorfbal.”

Tjeerdsma: “Het is toch eigenlijk een gemengde sport?”

Duffhues: “Ja, en zo doen wij het ook. Maar het is moeilijk om jongens te krijgen, het zijn er altijd te weinig. In onze flyer promoten we onszelf met: er wordt samen gedoucht. Ik zeg niet dat iedereen het met iedereen doet hoor.”

Tjeerdsma: “Goh, dit wist ik niet. Er gaat een wereld voor me open.”

En dat douchen, dat is dan zeker met onderbroeken aan en zo?

Duffhues: “Haha, nee, en het is een grapje. We proberen interesse te wekken bij jongens, soms denken ze dat het echt zo gaat.”

Willeke Duffhues (20),
3e jaars bachelor International
Track in Medicine (ITM),
Is voorzitter van MSKV De
Hippo's (korfbal)

Aantal actieve leden:
29

Borrelen:
Gabi's Beer Bar

Betekenis 'Hippo's': “Omdat we dik, lui en lelijk zijn, of de oprichters destijds! Haha, nee, die kwamen uit de buurt van de Bloemenweg, daar staan beelden van nijlpaarden, zo is het ontstaan.”

Marnix Tjeerdsma (21),
1e jaars bachelor ITM (“na een jaar Biomedical Science: ik wil met mensen werken, niet alleen in een lab staan”), is (vice)voorzitter van Stoked (boardsporten)

Aantal actieve leden:
200 plus

Borrelen:
Gabi's Beer Bar

Betekenis 'Stoked':
“Dat is surfertaal, staat voor 'excited'”

Foto: Loraine Bodewes

Tjeerdsma doet lichtelijk teleurgesteld: “Ik vatte 'm serieus op.”

Waarom zijn jullie voorzitter geworden?

Niet dat ze het zo graag wilde, zegt Duffhues, maar “ik ontdekte in mijn eerdere bestuursjaar dat ik het leuk vond om voor een groep te staan, dingen te regelen. De toekomst? Ik zag mezelf nooit als leidinggevende; nu weet ik dat ik het kan.”

Tjeerdsma: “Geneeskunde studeren is leuk, maar hier leer je iets anders, skills die je in je studie niet opdoet. Zeker met zo'n diverse vereniging als de onze: veel *internationals*, sinds deze week 60 procent vrouwen, en allerlei soorten mensen, van *baggy trousers* en petjes tot dispuutstypes.”

Wat is jullie ergste nachtmerrie als voorzitter? Waar ben je bang voor?

Tjeerdsma: “Nachtmerrie is een groot woord, maar: dat we te snel groeien. Deze week zijn we weer bijna verdubbeld, van 100 naar 200 leden. We hebben nu even een ledenstop. Je moet zorgen dat je kwaliteit blijft bieden. Mensen komen af op een surftrip naar Marokko, skiën in de Alpen. Dat moet allemaal goed verlopen. We zorgen dat materiaal en locaties in orde zijn, dat wel.”

Ik verwachtte een ander antwoord van jou. Dat je bang zou zijn voor ongelukken.

Tjeerdsma: “Nou, je krijgt eerder een auto-ongeluk. We doen wel aan extreme sporten, maar de leden zijn volwassen. Ik ga geen handjes vasthouden, mensen zijn zelf verantwoordelijk.”

Duffhues: “Nachtmerries heb ik ook niet, problemen hebben we wel, vooral met de gemeente. Ze snappen korfbal hier niet. Waar kunnen we binnen trainen? UM-Sport heeft te weinig faciliteiten, niet genoeg palen, dus gaan we naar Daalhof. Daar hebben ze oude palen, je gooit een keer en hij zakt tien centimeter. In deze regio zijn weinig korfbalverenigingen dus een normale competitie zit er niet in. Daarom is er elke maand in een andere studentenstad een toernooi, dan is er 's avonds een feest en overnachten we in de sporthal. Als wij zoiets willen organiseren kan het niet, in Maastricht mag je daar niet slapen.”

Van welke andere vereniging zou je wel/niet lid willen worden?

Tjeerdsma: “Niet Koko. Vind ik beetje saai types. Ik overweeg nog wel om bij een herendispuut te gaan, om een ander soort mensen te leren kennen.”

Duffhues: “Ik heb er geen tijd voor maar ik zou wel bij Pulse, onze studievereniging, willen. In ieder geval geen grote vereniging waar het alleen om zuipen en feesten gaat. Wij zeggen altijd: beter korfbal dan corpsbal.”

Wammes Bos

Liefdesdwalingen

Het was rustig op mijn werk, dus ik had mijn boek opengeslagen. *Narziss en Goldmund* van Hermann Hesse. Normaal duik ik niet zo snel in de Duitse jarendertigliteratuur, maar na de opmerking van een vriend (“ik identificeer me zó met de hoofdpersoon, volgens mij ben ik ook zo'n sloerie”) had ik me aan de eerste bladzijde gewaagd – en het boek sindsdien niet meer weggelegd.

“Wat vind je er zo mooi aan?” vroeg een collega nieuwsgierig. Ik liet haar een citaat lezen dat ik met potlood had onderstreept: *de moeder van het leven zou men 'liefde' kunnen noemen, of anders 'wellust'*, en legde uit dat ik me erg kon vinden in de hartstochtelijke liefdesdwalingen die de hoofdpersoon Goldmund regelmatig ondernam. “Ik kan me zo

opwinden over hoe mijn generatie met liefde omgaat”, zei ik, “alles is zo vluchtig, zo kort.

Zelfs de meest romantische leeftijdsgenoten kunnen zich niet binden omdat ze bang zijn iets beters mis te lopen”.

Mijn andere collega, een moeder van begin veertig, luisterde mee. Toen ik opbiechtte dat ik zelf ook vaak interesse heb in meerdere mensen tegelijk, begon ze te fronsen. “Goh, in mijn tijd ging dat toch echt anders. Je koos voor één iemand, en als diegene je niet beviel kapte je het af en begon je aan de volgende relatie. Die keuzestress van jullie klinkt verschrikkelijk.”

Ik knikte begripvol, maar voelde me veroordeeld. Ik had toch niet voor deze manier van liefhebben gekozen? Net als Goldmund lijkt menig twintiger wel op pelgrimstocht, langs harten die overwonnen en vervolgens gebroken moeten worden. Elk hart biedt genoeg gezelligheid om de reis een paar dagen te staken, maar daarna gaat het verder, op

zoek naar iets beters. Voor Goldmund was dit de ultieme manier van leven. Als passionele landloper vocht hij tegen het geloof en het celibaat. Hij wilde de liefde ervaren en leren delen. Maar wat is precies de motivatie van mijn leeftijdsgenoten? Waar komt die angst om je te binden vandaan?

Enfin, hoe vluchtig ook, liefhebben in alle soorten en maten blijft prachtig, en ik benadrukte dit door mijn collega's nog één citaat voor te lezen: *Had God de mens niet geschapen met al zijn zinnen en zijn drijven, met de mogelijkheid om te zondigen, om te genieten en te wanhopen? Misschien was het ook wel moediger om zonden te begaan en de bittere nasleep daarvan op je te nemen, in plaats van terzijde van de wereld met gewassen handen een leven van zuiverheid te leiden...*

Cato Boeschoten